

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 273/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, advokátska kancelária, Záhorácka 11/A, Malacky, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 Tos 102/2016-49 z 28. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Tos 102/2016-49 z 28. novembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 37/2010 z 3. februára 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 41/2012 z 13. júna 2012 uznaný vinným zo spáchania organizátorstva, návodu a pomoci k zločinu lúpeže podľa § 21 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného zákona, § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní deviatich rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Dovolanie podané sťažovateľom bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 55/2015 z 24. septembra 2015 odmietnuté. Sťažovateľ podal 26. októbra 2015 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania, v ktorom poukázal *«na procesné pochybenia súdov oboch stupňov týkajúce sa najmä hodnotenia vykonaných dôkazov, obzvlášť jediného priameho dôkazu výpovede pôvodne spoluobvinenej [REDAKOVANÉ], keď odvolací súd priamo usmernil prvostupňový súd ako má hodnotiť už vykonané dôkazy, rozdielne ako pri svojom pôvodnom rozhodnutí, ktorým oslobodil sťažovateľa spod obžaloby. Odvolací súd pri zrušení rozsudku prvostupňového súdu okrem svojho právneho názoru by mal nariadiť aj vykonanie nových dôkazov, resp. doplnenie dokazovania z dôkazných prostriedkov, ktoré by v danom prípade boli výsluchy svedkov. Osobitne obhajoba poukázala na nepravdivosť výpovede [REDAKOVANÉ], ktorá klamala vo všetkých štádiách trestného konania o čom svedčí skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] uviedla, že deň pred spáchaním lúpeže si zakúpila zbraň, ktorú potom použila na spáchanie lúpeže, pričom v potvrdení sa uvádza dátum dva dni pred spáchaním skutku. Táto svedkyňa uviedla nepravdu aj pri ďalších skutkových okolnostiach ako napr. kde sa zdržiavala pred lúpežou, či ovládala alebo neovládala manipuláciu so zbraňou, hoci bola pristihnutá ako s ňou strieľať a pod.*

Ako na novú skutočnosť súdu skôr neznámu, ktorá by mohla v spojení so skutočnosťami, ktoré vyplynuli zo svedeckých výpovedí odôvodniť iné rozhodnutie v otázke viny sťažovateľa, poukázala obhajoba to, že deň predtým ako si v predajni zbraniť

v Košiciach, ktorá patrí svedkovi [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zakúpila zbraň, ktorú použila pri spáchaní lúpeže, mal s ňou ísť do tejto predajne sťažovateľ deň predtým, pričom ako ona tvrdí bola predajňa zatvorená. Táto dôležitá skutočnosť jasne svedčí o nepravdivosti a tendenčnosti svedeckej výpovede [REDACTED], ktorá tak urobila predovšetkým z pomsty voči sťažovateľovi... K preukázaniu tejto novej skutočnosti obhajoba doložila listinný dôkaz „čestné vyhlásenie“ od [REDACTED], kde sa nachádza aj kópia dennej uzávierky.».

Okresný súd uznesením sp. zn. 6 Nt 25/2015 zo 7. júla 2016 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Krajský súd v predmetnej veci následne rozhodol o sťažovateľom podanej sťažnosti napadnutým uznesením, ktorým jeho sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd vydaním napadnutého uznesenia porušil jeho označené práva. Za ťažisko neústavnosti napadnutého uznesenia sťažovateľ považuje „porušenie základného práva na súdnu ochranu, do obsahu ktorého patrí aj právo každého na to, aby rozhodnutie súdu, ktorý rozhoduje v jeho veci, bolo riadne a dostatočne odôvodnené... V danom prípade Krajský súd v Košiciach svoje rozhodnutie, ktorým sťažnosť sťažovateľa zamietol, dostatočne neodôvodnil, a to preto, že lebo sa nevysporiadal so všetkými, sťažovateľom namietanými právnymi skutočnosťami, ktoré vychádzali zo skutkových okolností samotnej prejednávanej veci.“.

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „sťažnosti vyhovel a nálezom vyslovil:

1.) Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... uznesením Krajského súdu v Košiciach, 7 Tos 102/2016-49 zo dňa 28.11.2016, porušené bolo.

2.) Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7 Tos 102/2016-49 zo dňa 28.11.2016 zrušuje a vec vracia tomuto súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3.) Najvyšší súd je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 374,81 Eur na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej (právnickej) osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania, v ďalšej inštancii mimo rámec všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru (I. ÚS 76/2015).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemá zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

9. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

11. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorom sa krajský súd nevysporiadal so všetkými sťažovateľom namietanými právnymi skutočnosťami, ktoré vychádzali zo skutkových okolností prejednávanej veci.

12. Poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru ústavný súd zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

14. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že ním krajský súd zamietol ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľa proti zamietnutiu návrhu na povolenie obnovy konania, pričom v relevantnej časti jeho odôvodnenia najmä uviedol:

„Preskúmaním výroku napadnutého rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho nadriadený krajský súd zistil, že okresný súd nepochybil, keď zamietol návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Košice II sp. zn. 6 T 37/2010 zo dňa 3.2.2012.

Rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. 6 T 37/2010 zo dňa 3.2.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4To/41/2012 zo dňa 13.6.2012 bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] uznaný za vinného zo zločinu lúpeže formou účasti podľa § 21 ods.1 písm.a/, písm.b/, písm.d/ Tr.zák. k § 188 ods.1, ods.2 písm.c/ Tr.zák., pre skutok, ktorého sa mal v podstate dopustiť tak, že zosnoval lúpežné prepadnutie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktoré dňa 7. augusta 2009 v čase okolo 09.05 hod. [REDAKOVANÉ] vykonala [REDAKOVANÉ]. a to tým spôsobom, že so zamaskovanou tvárou čiernou šatkou s bielym vzorom a s expanznou samonabíjacou pištoľou značky Blow, model F 92, kalibru 9 mm P.A., ktorú držala v pravej ruke, vstúpila do uvedenej budovy, pristúpila k poštovej priehradke č. 2 a cez priehradkový otvor namierila zbraň na pracovníčku pošty [REDAKOVANÉ] a požadovala vydať všetky peniaze, načo menovaná pracovníčka odišla do vedľajšej miestnosti, kde zatvorila za sebou dvere, načo následne páchatelka [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] z budovy pošty ušla na neznáme miesto, čím poškodenej spoločnosti POŠTA a.s., [REDAKOVANÉ], SR svojim konaním žiadnu materiálnu škodu nespôsobila a pracovníčke [REDAKOVANÉ] nespôsobila žiadnu ujmu na zdraví, obvinený na vykonanie lúpežného prepadnutia [REDAKOVANÉ] naviedol, pričom jej na toto prepadnutie poskytol pomoc tým, že jej pomohol zadovážiť zbraň, poradil jej ako má ozbrojenú lúpež vykonať, pred spáchaním lúpeže ju zaviezol k budove uvedenej pošty, aby si miesto činu prezrela a utvrdzoval ju v tomto predsavzatí až do samotnej realizácie uvedenej lúpeže.

Odvolanie obžalovaného [REDAKOVANÉ] bolo vyššie uvádzaným rozhodnutím odvolacieho súdu podľa § 319 Tr.por. čo do viny ako nedôvodné zamietnuté, pričom krajský súd po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu uložil obžalovanému [REDAKOVANÉ] podľa § 188 ods.2 Tr.zák., § 38 ods.4 Tr.zák., § 37

písm.m/ Tr.zák. trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odsúdený [REDAKOVANÉ] v návrhu na povolenie obnovy konania, ktorý bol súdu doručený dňa 26.10.2015 neuviedol žiadne nové dôkazy alebo skutočnosti, na podklade ktorých žiadal povoliť obnovu konania. Na verejnom zasadnutí poukázal na procesno-právny problém spočívajúci vtom, že po zrušení oslobodzujúceho rozsudku sp. zn. 6T/37/2010 zo dňa 20.10.2010 nebolo doplnené dokazovanie nariadené krajským súdom, ale okresný súd rozhodol bez vykonania týchto dôkazov.

V druhom prípade odsúdený namietal hodnovernosť a pravdivosť tvrdenia svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá bola jediným svedkom svedčiacim v jeho neprospech, pričom rozpory v jej výpovedi neboli procesným spôsobom odstránené. Zároveň obhajoba predložila nový dôkaz vyjadrenie [REDAKOVANÉ] majiteľa predajne zbraní, v ktorej si mala [REDAKOVANÉ] zakúpiť zbraň, pričom bolo jednoznačne preukázané nielen z výpovede menovaného svedka, ale aj z pripojených fotografií a z fotokópie bločku, že predajňa bola dňa 4.8.2009 otvorená. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] preto klamala v tom, že tento obchod bol dňa 4.8.2009 zatvorený.

Podľa § 394 ods.1 Tr.por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V zmysle § 399 ods.2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Krajský súd sa stotožnil s napadnutým rozhodnutím okresného súdu prvého stupňa, a to z toho dôvodu, že odsúdený v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine a uloženom treste. V konkrétnom prípade okresný súd postupoval vecne správne, keď návrh

odsúdeného na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci sp.zn. 6T/37/2010 podľa § 399 ods.2 Tr. por. zamietol.

Okresný súd sa zaoberal so všetkými označenými dôkazmi a svoje zistenia týkajúce sa zákonnosti konania uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Krajský súd si v celom rozsahu predmetné odôvodnenie osvojil a toto považoval za správne. Skutočnosť že predajňa zbraní bola dňa 4.8.2009 otvorená, podľa názoru krajského súdu nemôže sama osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, prípadne uloženom treste.

Tvrdenia odsúdeného boli nespochybniteľným spôsobom v trestnom stíhaní vyvrátené výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ], svedkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], výsluchom znalkyne z odboru psychológie a obsahu listinných dôkazov tak, ako to uvádza okresný súd vo svojom rozsudku sp. zn. 6T/37/2010 zo dňa 3.2.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/41/2012. Taktiež tvrdenie odsúdeného spočívajúce v tom, že po zrušení oslobodzujúceho rozsudku sp. zn. 6T/37/2010 zo dňa 20.10.2010 nebolo v novom konaní vykonané žiadne dokazovanie, sa nezakladá na pravde. Krajský súd z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 6T/37/2010 zistil, že okresný súd sa oboznámil s aktuálnym odpisom trestov a písomným vyjadrením [REDAKOVANÉ] a nakoľko nebolo navrhnuté doplnenie dokazovania inými dôkazmi v merite veci, rozhodol spôsobom tak, že uznal obžalovaného [REDAKOVANÉ] vinným.

Odsúdený [REDAKOVANÉ] tak v návrhu na povolenie obnovy konania, ale ani v dôvodoch sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by súdu neboli známe už v čase rozhodovania v merite veci a ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, resp. treste.

Navyše nadriadený krajský súd uvádza, že odsúdený [REDAKOVANÉ] už mimoriadnym opravným prostriedkom sa domáhal nápravy v predmetnej trestnej veci, pričom z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.6.2012 sp.zn. 5 Tdo 55/2015 je zrejmé, že nim podané dovolanie bolo podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuté.“

15. Vzhľadom na stotožnenie sa krajského súdu s odôvodnením uznesenia okresného súdu ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane

(II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Ústavný súd preto považoval za relevantné citovať aj časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 6 Nt 25/2015 zo 7. júla 2016, ktorý uviedol:

„Z podaného návrhu... vyplýva, že novo navrhovaným dôkazom obhajoby je opätovný výsluch majiteľa predajne zbraní [REDAKOVANÉ], ktorým by sa mohli spochybnit' tvrdenia [REDAKOVANÉ] o dátume kúpy pištole, ďalej obhajoba navrhuje získať ďalšie dôkazy o úhradách, ktoré mala [REDAKOVANÉ] vykonať v prospech odsúdeného a napokon posúdiť duševný stav [REDAKOVANÉ] s prihliadnutím na jej drogovú závislosť v čase spáchania skutku.

... Z dôkazov vykonaných na verejnom zasadnutí a z predložených trestných spisov je zrejmé, že obhajoba nenavrhola vykonanie žiadnych takých nových dôkazov, ktoré by mohli mať za následok iné rozhodnutie o vine. Dôkazy navrhované obhajobou boli známe už v čase hlavného pojednávania okresného súdu a v čase vykonania verejného zasadnutia krajského súdu.

[REDAKOVANÉ] bol vypočutý ako svedok už v prípravnom konaní (vid'. č. l. 150 - 153), aj na hlavnom pojednávaní za prítomnosti obhajcu (vid' č. l. 96 - 106 súdneho spisu). Otázky týkajúce sa posúdenia duševného stavu [REDAKOVANÉ] boli predmetom znaleckého dokazovania (vid' č.l. 241 - 252), zároveň bola vyšetrená aj znalcom z odboru psychológie (vid'. č.l. 227 - 238). Tieto dôkazy boli opätovne vykonávané aj na hlavnom pojednávaní, pričom bol vyžiadaný nový znalecký posudok o psychologickom vyšetrení [REDAKOVANÉ] (vid'. č. l. 68 - 77 súdneho spisu) s tým, že novopribratá znalkyňa vypovedala na hlavnom pojednávaní 20.10.2010 (vid'. č.l. 107 - 116 súdneho spisu). Zároveň boli predložené aj listinné dôkazy svedčiace o vyplácaných splátkach odsúdeného (vid'. č.l. 61-66 súdneho spisu), na čo sa poukazuje aj v návrhu na povolenie obnovy konania.

Z uvedeného pohľadu nie je možné považovať dôkazy uvedené v návrhu na povolenie obnovy konania za novú skutočnosť, ktorá by povolenie obnovy konania odôvodňovala. Všetky navrhované dôkazy boli známe už v štádiu predchádzajúceho konania a súdy oboch stupňov ich v potrebnom rozsahu vykonávali, posudzovali a napokon aj vyhodnotili.

V konaní o obnove sa nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia. Posudzuje sa výlučne otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme

v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie o vine a treste. Otázka porušenia procesných ustanovení v doterajšom štádiu trestného konania a porušenie práva na obhajobu mohla byť dôvodom na podanie návrhu na dovolanie, čo odsúdený aj využil. Aj v dovolacom konaní odsúdený uplatnil v podstate zhodné výhrady a námietky, ktoré však dovolacím súdom akceptované neboli a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 5Tdo/55/2015 zo dňa 24.9.2015 bolo dovolanie [REDAKOVANÉ] odmietnuté.

... Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok. V podanom návrhu sa odsúdený domáhal v podstate prehodnotenia už vykonaných dôkazov vo svoj prospech. Ním uplatnené námietky boli v podstate rovnaké, ako v riadnom odvolacom konaní. Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí navrhol návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] zamietnuť, pričom poukázal na vyššie popísané skutočnosti. Keďže súd nezistil podmienky na povolenie obnovy konania, návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] zamietol.“

16. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa argumentáciou sťažovateľa predloženou v jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zaoberal dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s ňou aj vysporiadal. Krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil so záverom okresného súdu o potrebe zamietnuť návrh na obnovu konania vzhľadom na nesplnenie podmienok obnovy konania, keďže v návrhu sťažovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti či dôkazy, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami či dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, resp. o uloženom treste. Krajský súd v tomto smere odkázal na zistenia okresného súdu uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia týkajúce sa všetkých sťažovateľom označených dôkazov. Podľa krajského súdu všetky sťažovateľom v návrhu na obnovu konania uvádzané skutočnosti, resp. navrhované dôkazy boli známe konajúcim súdom už v čase rozhodovania v merite veci, preto neboli spôsobilé v rámci tohto konania vyvolať nápravu napadnutého právoplatného rozhodnutia. Krajský súd tiež poukázal na to, že sťažovateľ sa už domáhal nápravy v označenom konaní podaním mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), v ktorom uplatnil v podstate zhodné výhrady a námietky (procesné pochybenia v procese hodnotenia dôkazov), dovolanie sťažovateľa však najvyšší súd odmietol. Ústavný súd preto konštatuje, že predmetný postup krajského súdu

pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať (označiť) za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny či odporujúci ustanoveniam Trestného poriadku.

17. Z uvedeného je zrejmé, že ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu v predmetnej veci, ktorý by nemal oporu v zákone, a preto napadnuté uznesenie nepovažoval za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. z ústavného hľadiska neutržateľné a neakceptovateľné. Skutočnosť, že krajský súd sa s dôvodmi sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu nestotožnil, podľa ústavného súdu nemôže viesť k záveru o porušení ním označených práv v predmetnom konaní. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúcu porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2017